Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 145. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 28-го ЧЕРВНЯ 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JUNE 28, 1980 No. 145. VOL. LXXXVII.

Д-Р РОМАН ДРАЖНЬОВСЬКИЙ ПЕРЕВИБРАНИЙ НА ГОЛОВУ ШКІЛЬНОЇ РАДИ

Клівленд, Огайо. (П.А. Данчук). — У суботу, 21-го червня, тут відбувся загальний з'їзд Шкільної Ради при УККА з участю 74-ох делегатів: вчителів, директорів, інспекторів та опікунів шкіл українознавства на терені ЗСА.

У результаті виборів д-р Роман Дражньовський пере обраний головою Шкільної Ради на другу канденцію. З'їздом, в якому взяло участь 74 делегати, керувала президія в складі: д-р Євген Федоренко — голова; д-р Євген Небіш і мгр Богдан Тодорів — заступники, Марія Мадзій і Олена Прийма — секретарі.

Після звітів, дискусій, ділових нарад і прийняття нового статуту, обрано нову управу Шкільної Ради в такому складі: д-р Роман Дражньовський — голова, дир. Стефанія Квасовська, д-р Роман Трач, д-р Євген Федоренко — заступники, проф. Павлина Андрієнко-Данчук — секретар, мгр Атанас Кобрин — скарбник, Галина Мельничук — архівар; вільні члени: Олена Гой, інж. М. Герець, інж. Олександер Пришляк. Контрольна комісія: мгр Іван Кобаса — голова, інж. Володимир Бакалець, мгр Богдан Тодорів, мгр Богдан Ясінський, Микола Хоманчук — члени; товариський суд — мгр Степан Воляник — голова, д-р Володимир Базарко та інж. Олег Мороз — члени. Проф. Степан Стецик був вибраний на пост магазино-висилкового адміністратора, а П. Копчинський — на бухгальтера.

У неділю, 22-го червня, як продовження з'їзду відбулась учительська конференція (лекційно-методичний семінар). Після спільної сесії і прийняття резолюцій, перевибраний голова закрив з'їзд.

У Ню Йорку відбудеться Тиждень Слов'янської Культури

Ню Йорк, Н.Й. — Після річного засідання 22-го травня ц.р., Культурно-освітнє товариство для промащування слов'янської спадщини, яке щорічно влаштовує Тиждень Слов'янської Культури, проголосило, що воно стало формально заінкорпороване у нюйоркському стейті, а теж про цілковиту реорганізацію адміністрації цього товариства. На місце колишньої голови цього товариства д-р Віри фон Вірен-Ґарчинської прийшов Ґеорґ Вуйнович, серб, а заступником голови став Сімон С. Крегар, словенець, до яких прилучилися ще вісім членів Ради, репрезентантів різних слов'янських народів.

Це товариство теж повідомило, що цьогорічний Тиждень Слов'янської Культури розпочнеться у неділю, 9-го листопада, і буде тривати до 16-го листопада. З метою, щоб запросити до участи різні культурні та освітні організації, як і також особистості всіх слов'янських народів у цьому Тижні, комітет скликає наради у вівторок, 1-го липня, в год. 7:30 вечора, в приміщеннях Словак Голл церкви св. Івана Непомуцина, при 1125 Перша Авеню — поміж 66-ою і 67-ою вулицями — в Ню Йорку.

Передбачається, що в цих нарадах візьмуть участь численні слов'янські ентузіясти, зацікавлені в промощуванні культурної спадщини слов'ян поміж не-слов'янами.

За ближчими інформаціями можна звертатися до Ірени Стецури на такі числа телефону: (212) 860-3891 та 734-3131.

Появилося нове число „Вісника репресій в Україні"

Ню Йорк, Н.И. — Закордонне Представництво Української Гельсінкської Групи видало ч.1-3 „Вісника Репресій в Україні", надрукованого в січні ц. р., присвячуючи його пам'яті Галини Дидик.

У слові від редакції подано, що Вісник друкуватимуть, йдучи за конечною потребою — „збирати й систематизувати поточну інформацію про переслідування в Україні, що дістається з Совєтського Союзу"; Вісник запляновано як періодичне щомісячне видання.

У змісті цього видання Вісника, як і в кожних інших наступних — це: Хроніка репресій; Архів самвидаву; новини про невільників; Згадки про переслідуваних; Список переслідуваних та різні привіти переслідуваних із уродинами, виправлення, доповнення та різне.

Редакція цього Вісника просить всі інформаційні агенства, органи преси та окремих осіб надсилати повідомлення, як також усю кореспонденцію щодо змісту Вісника, на адресу Nadia Svitlychna, 97 Mt. Vernon Pr., Newark, N. J., USA, або телефонувати на число (201) 371-6361. Річну передплату в сумі 20-ох долярів проситься надсилати на банковий рахунок Ukrainian Helsinki Group (1561), P. O. Box 770, Coorer Station, New York, N.Y. 10003.

Ісламський світ підтримує Афганістан

Женева, Швайцарія. — Тут закінчилися розмови, які започаткувала нарада Комітету у справах Афганістану, в склад якого входять секретар Організації Ісламської Конференції Габіб Чатті, міністер закордонних справ Ірану і міністер закордонних справ Пакістану. Комітет перевів цю нараду з доручення Всеісламської конференції, яка відбулася в Ісламабаді. На нараду прибули представники різних афганських політичних самостійницьких груп і представники партизанських з'єднань, які діють на терені Афганістану. Після наради Комітету у справах Афганістану відбулися неофіційні розмови представників самостійницьких формацій з різними політичними чинниками.

Комітет у справах Афганістану мав доручення від Всеісламської конференції з одного боку шукати доріг для виходу совєтських військ з Афганістану, а з другого — добитися створення одного фронту всіх афганських самостійницьких організацій. Хоч секретар Габіб Чатті дуже виразно наголошував, що для визнання ісламських визвольних чинників політичним світом, а навіть ісламськими країнами, треба єдиного фронту й єдиного репрезентативного органу, все таки до створення такого фронту не дійшло.

Зате після формального закінчення наради в Женеві відбулися зустрічі різних політичних чинників, заінтересованих у виході совєтських військ з Афганістану. На цих зустрічах стверджено, що хоч поволі, але постійно кріпне силовий спротив московській інвазії в Афганістані і взагалі опір російському імперіялістичному прониканню. В цей спротив включаються представники поневолених Москвою народів, як також магометани в усіх країнах світу. Наприклад, у Пекіні в квітні відбулася конференція китайських мусулман, яких у Китаї є коло 15 мільйонів.

Конференція китайських мусулман ухвалила резолюцію „підтримати мусулман в Афганістані й у всіх інших країнах, де вони ведуть справедливу боротьбу проти гегемонізму", тобто проти совєтського імперіялізму.

В травні в Китаї перебував пакістанський президент Зія уль-Гак і уклав з китайським урядом домовлення, на підставі якого з Китаю в Пакістан почали постачання зброї і боєприпасів, використовуючи для цього славне Каракорумське шосе, яке для тієї цілі поширюється й розбудовується.

Популярність Картера значно впала

Ню Йорк, Н.Й. — Згідно з останніми опитами переведеними газетою „Ню Йорк Таймс" і телевізійною сіткою Сі-Бі-Ес, незадоволення закордонною політикою президента Джіммі Картера серед американського населення зростає.

Тільки 20 відсотків запитаних підтримують чи радше погоджуються із закордоною політикою Уряду, а 30 відсотків кажуть, що вони погоджуються із загальними напрямними президента Картера. Понад 50 відсотків піддержували Картера в лютому цього року, а в червні це число спало до 40 відсотків. Минулого листопада поважним суперником для Президента був сенатор Едвард Кеннеді, демократ з Массачусетс; сьогодні ситуація значно змінилася. Кенеді, який все ще надіється здобути номінацію, опинився у безнадійній ситуації і відходить на задній плян, а натомість справжнім противником і загрозою для Картера являється республіканський кандидат Роналд Реґен.

Останні опити вказують, що за Реґена висловилося 47, а за Картера 37 відсотків опитуваних 1,517 осіб. Опитування переводилось між 18 і 22-им червня ц.р. Якщо до двох кандидатів додати ще коґресмена Джона Андерсона, незалежного кандидата на президента, тоді запитані поділили свої голоси так: 41 відсотків висловились за Реґеном, 30 за Картером, а 18 за Андерсоном.

Спад економії був головною причиною втрати популярности президента Картера. Тільки одна п'ята запитуваних і тих, що підтримують кандидатуру Картера на президента заявили, що він задовільно розв'язує економічні проблеми. Понад 30 відсотків опитуваних виявили свю туботу великим зростом безробіття. В загальному 48 відсотків заявили, що вибір Картер і Реґена кандидатами на президента їх вдовольняє. Для кандидата, який має 300 делеґатів більше як потрібно для номінації, кажуть політичні спостерігачі, — висліди опитування не дуже рожеві і радше вдовольняючі для його опонента з тієї ж Демократичної партії.

Сенатор Кеннеді значно перевищує президента Картера в оцінці внутрішніх проблем, і перший раз від випадку у Чаппаквідік, поведінки під пресією. Найвищу оцінку в подібній категорії отримав Роналд Реґен.

Франція випробувала невтронну бомбу

Париж, Франція. — На одній з дуже рідких у Франції пресовій конференції президент Валєрі Жіскар д'Естен офіційно повідомив, що Франція побудувала й випробувала невтронну бомбу та приготовляє потрібні для її продукції технічні засоби. Одначе, чи Франція таку бомбу продукуватиме, невідомо.

Приблизно тиждень тому, згідно з попереднім повідомленням, французькі чинники перевели пробну детонаціюатомової вибухової споруди на одному з атолів на Тихому океані. Щойно тепер після пресконференції й виступу президента д'Естена стало відомим, що йдеться про невтронну бомбу, яку вже раніше випробували були американці, але не стали її продукувати.

Також Совєтський Союз, згідно з повідомленням Л. Брежнєва, побудував і випробував свою невтронну бомбу. Одначе з совєтського боку немає ні потвердження, ані заперечення, чи Совєтський Союз таку бомбу продукуватиме, чи ні.

Совєтська газета атакує британські передачі

Москва. — Пресове агентство Ройтера інформує, що московська газета „Совєтська Росія" закинула Британській Радіовій Корпорації Бі-Бі-Сі, що вона пересилає до Совєтського Союзу і східньоевропейських країн закодовані передачі, призначені для шпигунів у Східній Европі. Названа газета каже, що до звичайних програм керівництво корпорації включає „мелодії і речення", які ніяк не вкладаються до переданих тем і які вже заздалегідь були узгіднені з британською розвідкою та її шпигунами в „соціялістичних країнах".

Коментуючи заяву британського прем'єра Маргарет Тетчер про збільшення дотацій для Бі-Бі-Сі, „Совєтская Россія" пише, що таке потягнення є „скероване проти СССР і соціялістичних країн" з метою „розпалювання там ідеологічної диверсії".

Газета при тому повідомила, що передачі британського радіо до Совєтського Союзу і „країн соціялізму" збільшились тепер на 10 відсотків у порівнянні з попереднім роком. „У пануючій тепер антисовєтській атмосфері на терені Великої Британії Бі-Бі-Сі зайняла позицію холодної війни", — пише „Совєтская Россія".

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ПОВЕРНУВСЯ ДО ВАШІНҐТОНУ

Вашінґтон. — Президент Джіммі Картер закінчив свою восьмиденну поїздку по Европі й повернувся до Вашінґтону в четвер, 27-го червня, у вечірніх годинах. В короткому слові, виголошеному на летовищі зразу після прибуття, Президент назвав свою поїздку успішною та ствердив, що в зустрічах з европейськими державними лідерами виявлено „значний ступінь згоди. Одне слово, що просякало через усі дискусії — це нафтова ропа, запах нафтової ропи".

Президент Джіммі Картер з дружиною Розалин під час пресконференції на летунській базі Ендрюс після повороту з Европи.

Центральною точкою його короткого виступу була справа совєтського нападу на Афганістан і категорична вимога, щоб совєтські збройні сили вийшли звідти та дали змогу народові Афганістану самому рішати свою долю. З повною сатисфакцією Президент ствердив, що всі европейські лідери, як і конференція семи демократичних індустріяльних потуг у Венеції погодилися в тому, що совєтська інвазія на Афганістан це „велика загроза світовому мирові".

Окрему увагу присвятив Президент італійському урядові, якому він подякував за досконалу підготову й переведення конференції у Венеції, а португальським державним лідерам за консеквентну поставу у поточних питаннях світової політики, а в першу чергу в справі совєтської інвазії на Афганістан. Португальські лідери повністю погоджуються з невідхильною потребою вимагати від Москви повного відкликання всіх військ з території Афганістану та застосування політичних, господарських і інших санкцій проти СССР для осягнення цього. Про нову ситуацію в Югославії після смерти Тіта Президент висловився позитивно, а про уряд, що „він міцний і має контролю країни" у своїх руках.

В Америці

СЕНАТОР ЕДВАРД КЕННЕДІ, демократ з Массачусетс і кандидат на президента з Демократичної партії, виступаючи в Ню Йорку у Шератон Сентер готелі, закинув програмовому демократичному комітетові односторонність, бо йому, мовляв, як особі, яка старається здобути номінацію на президента ЗСА повинно бути дозволено висловити свою думку на письмі і висловити застереження до пропонованої програми іншого кандидата. Кеннеді заявив делеґатам робітничої спілки, які за 30 хвилин 30 разів вітали його оваційно, що програмовий комітет є „демократичним тільки по назві".

КОНҐРЕС, ГОЛОСАМИ 234 проти 168, проголосував за віднндовлення примусової реєстрації молоді до військової служби, як це вже раніше зробила Палата Репрезентантів. В міжчасі сенатська Комісія для військових справ перестерегла, що уряд мусить повернутися до примусової служби, якщо не вдасться змобілізувати кращих рекрутів для збройних сил. Загально надіються, що президент Картер підпише в скорому часі ухвалений закон про примусову реєстрацію чоловіків у віці 19 і 20 років. Бюра реєстрації приготовляються розпочати реєстраційну процедуру вже в липні цього року.

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА КАРТЕРА ПЛЯНУЄ витратити додаткових 17 мільйонів долярів на затруднення молоді цього літа. З цієї програми скористає 31 місто, в тому числі Ню Йорк, якому припаде 3,3 мільйона дол. для створення 4,088 місць праці.

СЕНАТ СХВАЛИВ 24,8 більйона долярів на програму масової транспортації, яка має бути здійснена до 1985 року. З тієї суми Метрополітальний Ню Йорк отримає 1,7 більйона дол. Над цією справою повинні ще відбутися дебати в Палаті Репрезентантів. Загально вважають, що Палата підтвердить рішення Сенату і дасть змогу багатьом великим містам розбудувати і покращати масовий транспорт, який на думку фахівців, є дуже занедбаний.

РОНАЛД РЕҐЕН, КАНДИДАТ НА президента з Республіканської партії, запропонує вневдовзі зниження податків на 36 більйонів долярів, починаючи від січня 1981 року і переведе цю пропозицію в життя, якщо буде обраний на президента осінню цього року. У цій програмі індивідуальне оподаткування кожного американця буде знижене на 10 відсотків, а корпорації і більші бизнеси зможуть додаткову знижку вкладати на розбудову своїх підприємств. Політичні спостерігачі уважають, що пропозиція Реґена є добре політично умотивована.

ВІД ЦІЄЇ НЕДІЛІ, 29-ГО ЧЕРВНЯ, переїзд міськими автобусами і підземками в Ню Йорку коштуватиме 60 центів, замість раніших 50. Метрополітальна траспортаційна рада випустила також іншого розміру токени. Відповідну підвишку на проїзд заповіли також залізниці Лонг Айленду й інші.

ЗГІДНО З ІНФОРМАЦІЯМИ статистичного бюра у Департаменті праці, темпи зросту інфляції все ще дуже небезпечні. У травні, наприклад, ціни на товари першої потреби зросли на 0,9 відсотка і тепер становлять 11,7 відсотка. Із опублікованих даних тим Департаментом виходить, що рівночасно з інфляцією росте також рецесія. Населеня дуже обмежується у закупах товарів неконечно потрібних для життя і це у свою чергу створює застій в обороті грошей. Коли в квітні обмеження в закупах зросло на 1,1 відсотка, то в травні ця тенденція піднеслась аж до 8 відсотків.

ПРЕДСТАВНИКИ НЮЙОРКСЬКОЇ транспортової ради поінформували, що покищо немає виглядів на закінчення страйку робітників залізниці ПАТ, бо обидві сторони — Рада і робітнича юнія, взагалі між собою не говорять. Рада вважає, що вимога підвишки аж на 33 відсотки на протязі трьох років не вкладається у програму президента Картера поборювання інфляції. Покищо немає виглядів на полагодження цієї справи. Як відомо, ПАТ перевозить з Ню Джерзі до Ню Йорку і навпаки 80,000 осіб денно.

У світі

ЗГІДНО З ПУБЛІЧНИМИ інформаціями в республіці Заїр зростають внутрішні ферменти. Протиурядові настрої прибирають на силі і якщо не буде якогось значнішого звороту в політиці існуючого режиму, треба сподіватися масових виступів проти нього. Заїр, колишнє бельгійське Конго, багате копальнями міді, кобальту й діямантів. Але з тих багатств користають тільки високі державні особистості. Слідом за президентом Мобуту, який є мультімільйонером, стараються стати ними також високі державні урядники. Не зле живеться численним комерсантам, яких спосіб життя викликує негодування і ворожнечу серед населення. Одначе дотепер невидно альтернативи до режиму президента Мобуту й зміни можуть прийти наслідком силового перевороту.

ДЕРЖАВИ ПІВДЕННОСХІДНЬОЇ АЗІЇ: Сінгапур, Маляйзія, Філіппіни й Індонезія — рішуче запротестували разом з Таїляндом проти переступлення його границі з Камбоджі в'єтнамськими військовими частинами. В'єтнамські військові частини, які окупують Камбоджу, переступивши зі зброєю границю до сусіднього Таїлянду, перевели бойові операції. Наслідком тих операцій загинуло значне число таїляндських вояків та цивільного населення. Уряд В'єтнаму протиставиться спробам Таїлянду репатріювати утікачів до Камбоджі.

ПІСЛЯ КОНФЕРЕНЦІЇ У ВЕНЕЦІЇ, Італія, прем'єр Канади П'єр Трудо відвідав Лондон, щоб устійнити з британським урядом умови й методи схвалення нової конституції Канади. Дотеперішня конституція Канади — це Британський Північно-американський Акт, наданий Канаді королевою Вікторією 1867 року. Прем'єр Маргарет Татчер повідомила прем'єр-міністра Трудо і очолювану ним делеґацію, що канадці самі мусять опрацювати свою конституцію, а британський уряд потвердить її, знаючи, що вона наставлена на добро Канади.

УРЯД САВДІЙСЬКОЇ АРАБІЇ переводить у життя заповіджені обмеження проти англійської індустрії за публічне висвітлювання фільму про суд і страту савдійської принцеси. Виною принцеси, як відомо, була любов до звичайної людини, не-члена пануючої родини, чи привладної верстви. Англійські фірми були затруднені в розбудові двох нових господарських центрів Джубайл і Янду. Тепер вони дістали письма від голови королівської комісії, Фарука Агдара, яким їх повідомлено, що вони виключені від дальшого виконуваня робіт.

ПРИБЛИЗНО РІК ТОМУ в часі великого нальоту ізраїльських літаків на палестинські бази в південному Ливані командування сирійських військ, які окупують Ливан, вислало напроти них групу совєтських типу МІҐ-21. В двох бойових зударах ізраїльтяни зістрілили п'ять сирійських літаків. Перемога ізраїльських летунів і їхніх машин типу Ф-15 була така велика і очевидна, що з того часу сирійці не пробують висилати своїх літаків проти ізраїльських. Тепер виявснилося, що крім інших переваг американських літаків Ф-15, мали вони таке улаштування, завдяки якому вони могли повністю унешкідливити побудовані совєтами радари, викидні ракети та сиґналізаційні апаратури.

ПРИГАДКА

Пригадуємо всім ВШ Передплатникам „Свободи", що з днем 1-го червня ц. р. одержують англомовний „Український Тижневик" тільки ті передплатники щоденника, які вислали замовлення і належну передплату „Українського Тижневика". Для вигоди тих передплатників, які бажають одержувати „Український Тижневик", але ще не вислали такого замовлення і передплати, поміщуємо в цьому числі відповідний формуляр, що його можна вирізати і переслати виповненого разом з чеком передплати до Адміністрації „Свободи".

37 учнів закінчили навчання в Академії св. Юра

Ню Йорк, Н. Й. — В неділю, 15-го червня 1980 року Преосвященний Владика Василь Лостен, єпископ Стемфордський, взяв участь в 9-ій з черги ґрадуації учнів Академії св. Юра в Ню Йорку.

Служба Божа для ґрадуантів була відправлена в 3-ій годині по полудні в церкві св. Юра отцями Іваном Сембратом, ЧСВВ, та Левом Голдейн, ЧСВВ, вчителями релігії в Академії св. Юра. Після процесії з церкви до шкільної авдиторії ґрадуаційну програму започаткував молитвою о. В. Ґавліч, ЧСВВ, парох св. Юра. Після відспівання американського та українського гимнів привітальне слово від абсольвентів виголосив Юрій Стецко, а прощальне — Уляна Кекіш. В розваговій частині Олесь Фурда виконав дві пісні на бандурі.

Ґрадуанти Академії св. Юра вмаршовують до будівлі школи

У своїй святочній промові Владика підчеркнув важливість в житті покладатися на Бога та приймати особисту відповідальність за свої вчинки.

Після святочного слова, Владика вручив дипломи 37-ом абсольвентам. Разом з цим відбулася теж роздача нагород. Нагороду в сумі 1,000 долярів з фонду Михайла та Сабіни Туранських за найкращі осяги в

(Закінчення на ст. 3-ій)

ПОМЕР СВ. П. ПЕТРО ЛЄХМАН

Виллимантик, Конн. — Тут, 27-го червня ц.р., по короткій, але важкій недузі, проживши 89 років, помер народжений в Копичинцях, Західня Україна, Петро Лєхман.

Св.п. П. Лєхман — це колишній учасник Визвольних Змагань, довголітній діяч на культурно-освітній ниві в Україні і на поселенні, невтомний працівник Будівельного комітету церкви Покрови Пречистої Діви Марії, голова місцевого відділу Комітету за Патріярхальний Устрій та довголітній виховник молоді в українських школах.

Похорони відбудуться тут у понеділок, 30-го червня ц.р., з церкви Покрови Пречистої Діви Марії на цвинтар св. Йосифа.

Св.п. П. Лєхман залишив у глибокому смутку дружину Евгенію, сина Богдана, синову Нелю та внуків Богдана, Петра, Михася і Марка.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper (SECD 530-420) published daily exept Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Після конференції у Венеції

У повені поганих вісток, а ми вже так звикли до них, коли трапиться добра вістка, то ми сумніваємося в неї, провірюємо, а якщо виявляється, що вона таки правдива, зчаста поменшуємо її вагу й наслідки. Саме таке може статися з конференцією „на вершинах" у Венеції 21-23-го червня, яка закінчилася чималим успіхом.

Цю конференцію попередила конференція НАТО, в якій узяли участь усі дев'ять членів НАТО. В тій конференції НАТО на чолі делеґацій своїх країн узяли участь президент Франції Жіскар д'Естен, прем'єр Англії Марґарета Тачер і канцлер Західньої Німеччини Гельмут Шмідт. Не зважаючи на те, дивним-дивом та конференція не вдалася. Один з італійських дипломатів, який брав участь у ній, так висловився про неї: „Ми навіть не порушили як слід рецесії з вийнятком того, що сиділи довкола столів і повторяли про важке положення й про те, що воно стає гіршим. Кожен уважав, що єдиною відповіддю є монетарна політика та що невдовзі ми матимемо зростаюче безробіття й зростаючі торговельні дефіцити". Як на конференцію з участю найвищих державних чинників провідних держав Заходу, то таки за мало. На тій конференції її учасники навіть не могли погодитися, хто має стати керівником Европейської комісії, диспозиційного органу Европейської Господарської Спільноти, після уступлення теперішнього керівника Роя Джекінса, чий мандат вигасає під кінець цього року. І тому песимістичне заключення редакційної статті лондонського недільного „Таймс-у" було зовсім оправдане: „Якщо такий самий дефетизм переможе і на зустрічі семи лідерів промислових країн наступного тижня у Венеції, тоді символ потопаючого міста (Венеції) відбиватиме символіку наших виглядів".

Тому тим більшим був успіх конференції. Представники ЗСА, Канади, Японії, Великої Британії, Західньої Німеччини, Франції й Італії, як бачимо, збиралися під неособливими авспіціями. До збільшення сумнівів причинилися такі факти, як лист президента Картера до канцлера Шмідта, який, як опісля сказав Шмідт, заскочив його своїм змістом і формою, а найбільше браком повного довір'я до нього. З президентом Жіскаром д'Естеном були в президента Картера раніші розходження, коли той без взаємного порозуміння, а навіть без вчасної нотифікації відбув поїздку до Варшави на зустріч з Леонідом Брежнєвим.

Нaкінець безпрецедентний,незграбний і наївний змістом та формою лист Л. Брежнєва до президента Франції, доручений до палати президента вже після його виїзду до Венеції, також причинявся до зросту сумнівів. Одначе та вся „комедія помилок" раптом викликала позитивні наслідки. Вона бо допомогла якнайвиразніше насвітлити загрозливе й крихке положення, в усьому обсязі виявити совєтську гру та її небезпечні наслідки, а тим сáмим причинитися до успіху.

Обидві декларації, що їх видала конференція повністю відповіли великим завданням, які були перед учасниками конференції. Сьогодні вони вже широковідомі і стали зобов'язуючими напрямними. Але однієї проблеми, про яку так багато перед тим натякали не порушено, а як і була, то її не представлено в обидвох деклараціях. Уже від довшого часу в деяких західніх країнах напівпошепки, а то й зовсім голосно говорили, що таким країнам як Західня Німеччина і Франція належиться рівне становище із ЗСА у вирішуванні важливих проблем. Здавалося, що довкола тієї проблеми виникнуть найгірші, бож престижеві й формальні спори. Та вони не виникнули. Бо власне ЗСА видвигнули цю проблему.

Проблема рівности — це не лише питання рівного голосу у вирішуваннях. Це також, а може ще більше питання відповідальности. І ЗСА вже не відсьогодні домагаються від своїх західніх союзників зрівняння їхньої відповідальности із ЗСА. Чому американські дивізії, американська зброя, американські „хлопці" мають стояти на кордонах Чехо-Словаччини, східньої зони Німеччини, чи берегти берегів Німецького моря? Це ж мають робити німецькі дивізії, німецька зброя, німецькі „хлопці"! Їхні американські товариші можуть бути їм у допомозі, а не нести за них цілий тягар відповідальности. Чому американські дивізії й тільки американський платник податків мають журитися совєтським „маршом до каналу Ля-Манш"? А де є французькі „поалю", французький державний скарб і французькі танки? Це ж їхнє завдання. Власне в цьому полягає рівність. Рівність відповідальности, рівність тягарів. І доки цього не буде, доти будуть нарікання на нерівність.

Ярослав Курдидик

ТРУДНОЩІ З РАКЕТАМИ

Після загального схвалення бюджету ЗСА на 1980-1981 роки, наглядно видно, що майбутня мілітарна розбудова користуватиметься у ньому своєрідним пріоритетом. Алѐ впарі з тим, неначебто остерігаючі предвісники, почали зарисовуватися потенціяльні зростання коштів, зокрема, коли йдеться про розбудову системи мобільних ракет типу МХ. Як виявляється, то вони зросли за останній час до такої міри, що, правдоподібно, Пентагон буде примушений обмежити, або й скоротити деякі інші, хоча теж і не менші важливі програми.

Не зважаючи, на деякі доволі поважні ускладнення, із Пентаґону заявляють, що фактично теперішні кошти продукції коло 33,2 більйона долярів на продукцію 200 цих препотужних ракет неспівмірно низькі і Департаменті оборони доведеться у найближчому майбутньому вирішити, якою уже новою сумою коштів продукції, доведеться фінансувати, цю нову систему мобільних

Для вияснення варта пригадати, що Пентаґон подав оцінку вищезгаданих коштів на побудову ракет ще у 1978 році. Сьогодні, після точної перевірки, реальні кошти сягатимуть біля 60 більйонів, а враховуючи інфляційні впливи, як і теж час їхньої повної і завершенної передачі до бойового користування, який розтягнеться на приблизно 10 років, вони готові ще діймаючо піднестися.

Підземна конструкція

Щоби забезпечити повністю безперебійність у поготівлі ракетам типу МХ, виготовлено ось такий плян: велетенський пустинний простір у стейтах Невада і Юта, який у подавляючій більшості є державною власністю, ЗСА хочуть перебрати під повну контролю і на цьому обширі побудувати найбільш неймовірну сітку підземних залізниць,що існує дебудь у світі.

Ціла підземна конструкція складатиметься із 200 „замкнених смуг", чи пак „окремих пересувних шляхів" Кожна така „смуга" матиме 23 сховища, віддалені одне від одного на півтори милі, або іншими словами, що всіх схоронищ буде 4,600.

Для 200 ракет типу МХ будуть сконструйовані окремі вагони-площадки і на кожному вагоні буде вмощена ракета типу МХ разом із викиднею.

Основна мета цих ракет — це заступити теперішні ракети „минитмен", що їх розкинено по сімох різних стейтах від Монтани і Північної Дакоти аж до Міссурі. У порівнянні до ракет „минимен", які мали по три роздільні атомові боєголови, МХ матимуть, кожна по 10 індивідуальних розподільних боєголів із заздалегідь призначеними прицілами на точно вибрані ворожі цілі.

„Кожного дня і ночі цих 200 „ракетних вагонів" із 2,000 боєголовами будуть у постійному русі і переїздитимуть із швидкістю 5 миль на годину, крізь 200 „окремих смуг" із 4,600 сховищами. Основна ідея цього проєкту така, щоби Москва не змогла ніколи довідатися, у якому з 4,600 сховищ перебуває ракета типу МХ? Теоретично, це буде постійне маневрування найбільш нищівною силою, яке досі знає воєнна історія.

Американське Головне летунське командування сподівається, що перші ракети типу МХ уже сконструйовані до бойового вжитку будуть готові і вміщені у підземеллі при кінці 1985 року.

Ракети на човнах

У міжчасі із побудовою цього „махінного проєкту" почали висуватися нові пляни, які набагато дешевші, як приміщення ракет типу МХ у підземеллі. За порадами ракетних знатоків, Конґресова комісія висунула пропозицію, щоби не не припинювати приспішеної побудови ракет типу МХ, але при цьому розглянути проєкт вміщування цих ракет на викиднях, що їх будуватимуть на літаках „Stal" („Шорт Тейкоф Енд Лендінг"), завданням яких яких буде розпочати їхню бойову дію, як тільки Совєтський Союз розпочав би атаку. Друга пропозиція є того роду, щоби ракети типу МХ вмостити на невеликих підводних човнах і доручити їм плавати постійно по Великих Озерах (Ґрейт Лейкс).

Є ще третя альтернатива, що її почали висувати деякі воєнно-політичні коментатори,яку можна зреалізувати таким чином, щоби відкинути взагалі всі дотеперішні домовлення про роззброєння, включно із САЛТ-ІІ і перестати обмежувати випробування, чи побудову будь-якої величиною ракети, чи викидні, а тим паче, обмежувати себе якимись, ніким і нічоли нѐ провіреної кількости, що її у міжчасі напродукувала Москва.

Деякі з аналітиків в справах роззброєння кажуть, що просто здоровий глузд підказує, щоби нарешті сказати на повен голос: — „Що досить, означає досить'!"...

Комплекс залежности

Найважливіший у тому факт, що ЗСА вже вспіли розбудувати таку нуклеарну силу, якою можна знищити цілу нашу озброєння,яка служитиме — кажуть деякі коментатори, — цього „комплексу залежности", який ЗСА приняли, підтримують і таким робом зовсім непотрібно себе постійно і неодмінно послаблюють, замість того, щоби приступити до такої форми озброєння, яка служитиме вітальним інтересам ЗСА, не оглядаючись на те, чи воно буде подобатись Москві, чи ні?..

І на закінчення варто буде процитувати незвичайно цікаві слова Д. Ватта, директора Британського королівського інституту для міжнародних справ, який завважує не без слушности, що всі дотеперішні осяги в побудові атомової зброї, включно навіть із ракетами типу МХ, уже за 20 років видаватимуться воєнним фахівцям — „надто перестарілі". Причина того буде така, що у міжчасі увійде в дію нова лазерного типу зброя, яка матиме перед собою далеко світліше майбутнє, як дотеперішня, важка, неповоротна і надто скомплікована атомова зброя.

Із совєтського калейдоскопу

•Уже роками на сторінках совєтської преси появляються новинки про так звані „суботники", під час яких виходила і виходить молодь „добровільно" працювати суботами — чи на те, щоб „озеленити" парки і сквери, чи на працю на шахтах або й до роботи під час жнив,чи весною на колгоспи.

А сьогодні по УССР лунають ще інші кличі, мабуть, в суботи працювати ще замало, бож даровою працею треба надолужити всілякі недоліки і „прогули", та й саму неохоту до праці. Тому з Кремля надійшов заклик — „давайте ребята — готуймося до недільника!"

Ці „добровольці" ,що виходитимуть працювати в неділі — це учні середньої школи і студенти університетів, на них покладено „патріотичний обов'язок" працювати у вугільній шахті. За цю працю вони одержать... почесні грамоти, а крім цього, щоб розпочати справжню „гонку труда" партія надумала призначити три грошові нагороди (400,300 і 200 карбованців) на...сотні „добровольців".

•„Відповідну лектуру" одержать читачі середнього шкільного віку в УССР, бож із в-ва „Веселка" вийшла книжка коротких оповідань Івана Логвиненка п. з. „Діялог ціною життя". У цій книжці,„ особливо інтересний зміст, бож її автор пише про „нелегкі будні працівників міліції, їхню самовідданість і мужність". Події тут розгортаються від „Великої Вітчизняної війни аж до часів „радянського сьогодення", під час яких „герої захищають труд і спокій радянських людей".

Цей „цінний" випуск книжки навряд чи зацікавить молодого читача.

•Яким питанням займаються совєтські львівські публіцисти, може розповісти програма вечора під час читацької конференції п. з. „Тема боротьби з ворожою ідеологією на сторінках журналу „Жовтень". На цій читацькій конференції обговорено рубрику у журналі „Жовтень" п. з. „Пост імені Ярослава Галана", яка, мовляв, популярна серед читачів, а також про те, яку це „допомогу" приносить цей журнал суспільно-політичному клюбові. Не обійшлося і без цього, щоб поміж — ...керівниками, докторами і професорами не виступив — лавреат республіканської премії ім. Я. Галана Т. Мигаль, розповівши „про основні напрямки боротьби з ворожою ідеологією на сторінках журналу, ролю у цій боротьбі матеріялів „Поста".

Можна сказати, що яка конференція — такі й публіцисти...

<u>З НАШИХ БУДНІВ</u>

ГІМНАЗИСТИ І КУРСАНТИ

На Союзівку привезли мені добрі люди, спасибі їм, ще до урядового відкриття вакаційного сезону, а проте я зустрівся тут майже з вакаційною вже активністю й метушливістю пана управителя Кваса і заслуженого шефа кухні. пана Андрія. Передусім я зразу попав там на з'їзд „перемишляків", а радше на товариську зустріч абітурієнтів (по-нашому хіба буде „градуантів") славної Перемиської гімназії річника 1939-го (аж трьох його відділів!)

Дякуючи знайомству з такими визначними гімназистами, як мгр Іван Скочиляс із Філядельфії й актор Роман Тимчук з Ню Йорку, і мене, Богу-духа винного запрошено до участи в зустрічі, не питаючись, чи я ходив до відділу „А", чи до „Б", та й чи взагалі „учащав" до будь-якої гімназії?.. Уже сам факт, що між з'їздовцями я помітив одного з членів редколеґії журналу „Сучасність", д-ра Мирослава Прокопа, говорить про те, які „тенґі" голови вийшли з цього учбового заведення!

А які співаки — Господи-Боже мій! А які диригенти, що дозволю собі тут згадати лише доктора психіятрії, Олега Волянського, та й доктора економічних наук Наклевича (той тепер,кажуть, аж у Каліфорнії!). Під час імпровізованого концерту у вестибюлі „Гостинниці", я вперше гірко пожалів, що в мене таке драντиве горло і такий паршивий, вибачаюсь на слові, голос, що не годиться тепер до жадного народного гуляння...

— А ви, пане, хіба не українець, що не співаєте разом з товариством? — спитав мене ламаною укрмовою молодий тут народженець.

— Ех, брате-соловію! — подумав я собі, важко зідхнувши. Треба було тобі бути на Союзівці яких 5-6 років тому і почути ті концерти, що я їх тоді давав у барі „Веселки" — „о-пів до другої години", при акомпаньяменті незабутнього колеги за гумористичним фахом, покійного Влодзя Ґентіша!..

Ледве роз'їхались гімназисти, як стали напливати курсанти, тобто учасники Курсу секретарів Українського Народного Союзу, під верховним керівництвом головного організатора, Василя Оріховського... І тутечки я зустрів багато добрих друзів, приятелів, а між ними чимало колеґ-делеґатів на 25-ту Конвенцію УНСоюзу, в Піттсбурзі, а навіть декого з підгасецьких земляків — з далекого Клівленду! Всі,без вийнятку, сердечно мене вітали і

(Закінчення на ст. 3-ій)

О. Твардовський

ПРО УКРАЇНСЬКУ ПРИСУТНІСТЬ НА ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГРИЩАХ

(ЗАКІНЧЕННЯ)

Свою довгу статтю... „І опинились на звалищі" закінчив Близнюк в київському спортовому журналі „Старт" ч. 3. 1980, який цим разом появився 11,000 тиражем. Другу частину тієї статті він присвятив акціям вільних українських спортових діячів і організаціям, які на Олімпіяді в Монтреалі завдали червоним великої моральної шкоди. Десятки українських спортовців, які виступали в складі збірної СССР, раділи з цього, що мільйони спортовців, спортових діячів і любителів спорту у вільному світі з преси, радіо і телевізійних передач, мали можливість довідатись правдиві факти про спорт у СССР та підневільний стан спорту в сучасній Україні.

Звичайна лайка

Не зважаючи на „горох з капустою" та звичайну каґебівську лайку, що їх намішав Близнюк (без них, не змогла б появитися ця інформація) у цьому репортажі були подані цікаві для сотень тисяч читачів „Старту" в Україні факти, які напевно піднесли їх на дусі. Цитуємо основніші вийнятки із цього репортажу, очевидно очищену від каґебівської лайки, що їх включив підписаний цензор КҐБ під числом „БФЗ 1264".

„...Газетний листок ватажка українських націоналістів Бандери, повідомляв про СКВУ (Всесвітній Конґрес Вільних Українців), який вирішив провести в Монтреалі під час Олімпійських ігор так звану „Олімпійську акцію", спробувати хоч якнебудь очорнити дружну команду радянських олімпійців, використовуючи арену Олімпіяди для антирадянських виступів... „Резолюція" відщепленців аж верещала про „національну дискримінацію" серед спортсменів СССР. Новоявлені фюрери недобитих бандерівців витягали на світло дрімучу маячню про „самостійну команду" України. Створили навіть свій, примарний „Олімпійський Комітет". І ватажок цього комітету якийсь Я. Пришляк, розуміючи, який хиткий ґрунт під ногами вписав у „резолюцію" спеціяльний пункт: найняти групу людей „на час ігор для антирадянських акцій". І „провести збір коштів на шантаж і наклепи". (Це, що ми назвали „горохом з капустою").

Близнюк продовжує: ...„І ось біля олімпійських арен почали з'являтися групками 16-18-річні юнці з підкидною літературою і пошитими нашвидкоруч з канадського шовку жовто-блакитними прапорцями з Петлюрівським тризубцем... То на олімпійському стадіоні під час футбольного матчу, то в басейні, то коло баскетбольної арени підскакували патлаті парубчаки з плякатами, сповненими лютої антирадянської злоби: „Але на них, як правило, ніхто не звертав уваги...".

„Тоді містер Пришляк скликає свою „пресконференцію", на якій втокмачує журналістам про той же „колоніялізм" в радянському спортовому русі і вимагає, щоб, бува, отже, окрема „самостійна" українська команда...

А тим часом „шатія-братія „вільних-українців" не вгамовується. Підсовують у субпресцентри нові збіговиська своїх скаутів

А тим часом шатія-братія „вільних українців" не вгамовується. Підсовують у субпресцентри свої провокаційні брошурки із складом „Української Олімпійської команди", і дедалі нові збіговиська своїх скаутів проводять коло олімпійських арен. Дійшло до того, що на площі Сан-Леонард вчинили грубу антирадянську акцію під водительством самого Пришляка —

(Закінчення на стор. 3)

ЗАГАДКОВІ ОКУПАНТИ ЗЕМЛІ РОСІЙСЬКОЇ

В недавнозаснованому тижневику „Новый Американец", що появляється російською мовою в Джерзі Сити, Н. Дж., в числі 18-му з 11-16 червня була надрукована спільна стаття авторів Владіміра Соловйова і Єлени Клєпікової із критикою поглядів на Росію-СССР відомого лавреата Нобеля, російського письменника Александра Солженіцина. Тут подаємо переклад цієї статті на українську мову для читачів нашого щоденника, за згодою редакції того тижневика. Згаданий тижневик друкується у друкарні „Свободи"

Редакція

Навряд чи будь-що може захитати величезний і заслужений авторитет Солженіцина. Навряд щось може зменшити його історичну ролю, його літературні заслуги.

Проте деякі заяви Солженіцина-публіциста викликують тривоги. Спонукують до серйозної розмови.

Немає святих за життя, немає об'єктів поза критикою. Боротьба ідей ведеться лише з допомогою ідей.

Опублікована стаття є також відгуком на виступ Дрижакова й Альтшуллера „Історія з географією" („Н. А.", ч.13).

Солженіцин вимагає відділити і протиставити дві назви тієї ж самої країни: СССР і Росія. Навіть знаменитий Ґерценський вираз: „Соромно бути росіянином!" — Солженіцин пропонує замінити на — „Соромно бути совєтським!". Справа, проте, зовсім не в термінології і навіть не в хронології — Росія до 1917 року (Росія) і потім (СССР), — але ґльобальна, загальна: все добре — російське, все погане — совєтське. Хто виграв війну з німцями? — Росіяни. Хто збудував Архіпелаґ ҐУЛаґ? — Совєтські. Хто написав „Брати Карамазові", „Війну і мир", „Три сестри"? — Росіяни. А хто загарбав Чехо-Словаччину, Польщу, Афганістан? — Совєтські.

А хто загарбав Польщу в минулому сторіччі і хто криваво подавив її повстання в 1831 і в 1864 роках? Або — хто загарбав у кінці минулого сторіччя сусідні з Афганістаном і до того не менш свободолюбні й незалежні Бухарське і Хівинське ханства? Поняття „совєтського" тоді ще, чейже, не існувало.

Історичної критики Солженіцин не витримує, тому що свідомо іґнорує навіть загальновідомі факти. Для прикладу — пише, що „Alexander I had even entered Paris with army, but he did not annex an inch of European soil" — ніби не у наслідок перемоги над Наполеоном стався розподіл Польщі, і Віденський конгрес 1814-15 років остаточно закріпив за росіянами Королівство Польське. (У збірнику „Из-под глыб", признавши російську провину перед Польщею, Солженіцин, однак, намагається зрівноважити цю провину історичною провиною поляків перед росіянами (ХУІ-ХУІІ ст.ст.): „Якщо скривджений нами скривдив колись то і нас — наша вина не така вже надривна, ота зустрічна вина завжди кидає послаблюючу тінь. Татарське ярмо над Росією назавжди послаблює наші можливі провини перед відламками Орди", — це вже, мабуть, про татар Криму, насильно депортованих Сталіном, нібито за співпрацю з німцями. І хіба не Росію прозвали в XIX сторіччі „жандармом Европи", і російські війська з честю виконували цю функцію кожного разу, коли їх викликали в европейські країни для придушення заворушень? Не ліпше справа малася і на внутрішньому фронті.

Микола І, що його захищає Солженіцин, ознаменував вступ на престол повішанням п'ятьох своїх дисидентів — декабристів (в той час, як Брежнєв садовить до в'язниць, засилає, випускає за кордон, але не карає смертю — нагадуємо про це не для похвали, але — все пізнається через порівняння!), а ідеалізований Солженіцином російський прем'єр Столипін завдяки масовим стратам надав своє ім'я російським шибеницям — „столипінські краватки".

І хіба до 1861 року не була більшість російського населення — селяни — у кріпацькій неволі? І хіба не існувала до 1917 року „межа оселення" для російських жидів? І про яку Росію написав в 1839 році свою геніяльну книжку маркіз Де Кюстін, повну жаху, здригань і співчуття — про російську чи совєтську?

Уникнім спору з Солженіциним-фальсифікатором, щоб не попасти в енциклопедичну банальність. Лише відмітьмо дещо перебільшене відношення (і не тільки Солженіцина, тому й підчеркуємо) до того, що відбулося в Росії 63 роки тому, враховуючи те, що незабаром після революції наступило — знищення її первісного моделю, поворот російської історії на „круги своя" в сталінську добу, і гострі рецидиви імперіялізму й націонал-шовінізму в сучасну добу. Російська історія єдина, і революція 1917 року не стала її закінченням або межею. „Ось чому необхідно завжди мати перед очима це тло тисячолітньої історії, на котрому виділяються повсталі проти неї, але вже приборкані нею „октябристи", — писав російський філософ Ґеорґій Федотов у 1938 році.

Поділ росій ської історії на — до Жовтневої революції і після неї — виявляється умовним з огляду хоча б на разючу схожість царя-недолюдка Івана Ґрозного з недолюдком-комуністом Сталіном, імператора-реформатора Петра Великого з реформатором-большевиком Леніном, ліберального царя Бориса Годунова з ліберальним прем'єром Микитою Хрущовим — вистерігаймося сучасних паралель і не підшукуймо історичну пару Брежнєву. Методологічно ґрунтовнішим є поділ російської історії на царювання (або правління) — тоді 1917 рік відноситься виключно до недовготривалого ленінського правління, ніяк не далі.

Для Солженіцина, однак, сумнівний цей межовий рік — 1917 — видається подвійно фатальним для Росії через обидві його революції: не тільки через соціялістичну Жовтневу, але і через її попередницю, буржуазну Лютневу. Соціялістичні й демократичні ідеї для Солженіцина є одного спільного кореня; він об'єднує їх своїм несприйманням, — звідси немов би протиріччя його ворожих випадів одночасно проти соціялізму і демократії. Вони обоє для нього несприємливі, бож об'єднані ним в одне поняття „ідеологічного Заходу" — як щось протилежне й противопоказне Росії, вихідній точці його роздумувань і тривог. У лихоліттях Росії він обвинувачує не лише комуністів, але і їх, — як він уважає, — прямих попередників — передреволюційних лібералів і демократів, інакше кажучи — „західняків", які збили Росію з її споконвічного корінного шляху. Про це він пише свою двадцятитомну історичну епопею „Червоне Колесо" — покищо з неї опубліковані лише „Серпень Чотирнадцятого" і „Ленін у Цюріху". Іноді, проте, вірний своєму ідеологічному наставленню, Солженіцин переносить історичну катастрофу Росії зовсім вже у глибину часів -в добу імператора-західняка Петра Великого.

Однак 1917 рік залишається для Солженіцина універсальною межею,по одному боці якої розташоване добро,а по другому — зло,та й поіменовані різно — Росія і СССР, відмінні,ворогуючі,антагоністичні країни. Прарадоксальне джерело солженіцинської контроверсії,хоч і прикритої інверсією— хрестоматійна совєтська схема,згідно з якою 1917 рік також служить віхою добра і зла, хоч і розташованих у протилежних, ніж у Солженіцина, місцях. Однак, якщо для совєтської пропаґанди ця примітивна контроверсія послужила для оправдання революції, то Солженіцин, заздалегідь зфаталізувавши її, надає їй зовсім вже абсолютного значення: виправдання Росії в будь-яких ситуаціях, бож провина з неї абсолютно знята раз і назавжди й перекладена на надприродні причини — таємничий вершник, таємнича хвороба, невідомо звідки виникла комуністична ідеологія. Це, звичайно, — від лукавого — інакше нам доведеться припустити у Солженіцина нижчий, ніж насправді є, інтелектуальний рівень. Проте і найкращий кінь, приборканий таємничим вершником — це лише нова ілюстрація до старої теорії, нова подоба, мабуть, менше ефективна, ніж початкова: невинність (Росії) спокушена (абож навіть знасилувана) большевиками.

Російська революція в такому розумінні є ніби гріхопадінням Еви, після котрого вона (Ева, Росія) була вигнана із первинного раю. Звідси — патріярхально-батьківське, ідеалізоване відношення до Росії: яка вона була прекрасна перед гріхопадінням. Мандельштам

(Закінчення на стор. 3)

Відбудеться відзначення ТПН в Ню Йорку

Вісімдесят шостий Конгрес ЗСА, 17-го липня 1959 року, схвалив закон (73 стат. 212), який уповноважнює Президента проголошувати третій теждень у липні кожного року Тижнем Поневолених Націй (ТПН). Цей закон під числом 86-90 має величезне значення, він розкриває суть комуно-російського колоніялізму й імперіялізму пред цілим світом. Ця постанова ще раз стверджує наявність боротьби поневоленихнародів проти московської імперії. Боротьба народів буде вестись аж до здійснення мети — тобто до розвалу російської імперії і на основі цього — до відбудови суверенних національних держав.

Дотепер кожного року ТПН відзачався з ініціятиви організацій ВФ, через АБН і Спілку Визволення України (СВУ) при співпраці з гетьманцями (СГД), через організацію „Американці за Визволення Поневолених Націй (АВПН). Але цього року, в цей напружений міжнародний час слід усім політичним середовищам, всьому патріотичному громадянству взяти масову участь у маніфестаціях Тижня Поневолених Націй.

Цього року відзначення Тижня Поневолених Націй розпічнеться масовою збіркою учасників маніфестації у неділю, 13-го липня, о годині 9-ій ранку, на розі 59-ої вулиці і 5-ої Авеню в Мангеттені міста Ню Йорку. По збірці відбудеться похід, що його очолюватимуть українці, до катедри Св. Петрика, де відбудеться Літургія, після чого похід йтиме до Центрального Парку. Тут відбудеться великий мітинг.

Запляновна на неділю 20-го липня друга маніфестація відбудеться біля статуї Свободи з участю українського й неукраїнського громадянства під керівництвом Американських Приятелів АБН та організації Американці за Визволення Поневолених Націй, початок о 1:30 год по полудні.

Політичний успіхвідзначення ТПН залежатиме від масовости участи українців, зокрема молоді з молодечих організацій. Кожна організація має брати участь зі своїми прапорами, в одностроях, якщо такі є, з відповідними плякатами. Будуть брати участь в маніфестації і мистецькі одиниці. Будуть також представники поневолених народів.

Від ефектовности маніфестації в цьому і майбутніх роках залежатиме більша участь у Тижні Поневолених Націй американців.

Цього року маніфестація відбуватиметься під гаслами: „Проти русифікації України та інших народів", „Проти вивозу українців за межі України", „Зупинити криваву окупацію Афганістану", „За розвал російської імперії", „За відновлення національних суверенних держав".

О.М. С-ко

37 учнів...

(Закінгення зі стор. 1)

науці одержала Уляна Кекіш. Нагороду за друге місце в осягах з науки одержав Юрій Стецко в сумі 750 долярів, уфундовану Українською Федеральною Кредитівкою „Самопоміч".

Нагороду за найвищі осяги в українському предметі одержала Таня Оберишин в сумі 500 долярів від Батьківського кружка Академії св. Юра. За високі осяги в науці нагороду в сумі 250 долярів одержав Іван Качор від Української Кредитівки „Самопоміч". Три нагороди, уфундовані Українським Народним Союзом за високі осяги в науці одержали: Таня Оберишин — 200 долярів, Рената Яцишин та Аскольд Кобаса по 150 долярів.

За найвищі осяги в релігії нагороду в сумі 100 долярів одержала Ірена Бортик від Юліяна та Марії Бачинських. За друге місце з українського предмету одержала нагороду в сумі 100 долярів Галина Островська від Віри і Антона Шумейків (Кобаснюк агенція). Третю нагороду з українського предмету одержав Андрій Лопатинський в сумі 100 долярів від 83 Відділу Союзу Українок Америки. За високі осяги в науці Катруся Юрковська одержала 100 долярів від крамниці „Арка", а Стефан Войціцький та Андрій Добрянський теж по 100 долярів від Об'єднаного Комітету міста Ню Йорк.

За скінчення середньої школи в трьох роках нагороду в сумі 100 долярів одержала Уляна Кекіш від 1-го Відділу СУА. Анна Ґбур за високі осяги в науці одержала 100 долярів від Українського Братського Союзу. Роман Яремчук одержав 25 долярів за особливе старання в науці від 104 Відділу СУА. Таня Оберишин одержала 100 долярів за атлетику від Українського Спортового Клюбу.

Шість 50-долярових бондів від д-ра Волтера Барона одержали: Марія Скомська і Леся Сопель з релігії; Джозефін Тіямсик і Александер Стругацький за високі прислуги для школи; Мирон Приймак та Антін Савицький за зусилля в науці.

В додатку наступні учні одержали книжку „Історія України" о. І. Нагаєвського від „Провидіння": Роман Яремчук, Іван Качор, Аскольд Кобаса, Андрій Лопатинський, Галина Островська, Таня Оберишин, Юрій Стецко і Андрій Соневицький. За атлетику Таня Оберишин одержала трофей. т.зв. „Пан Побер Меморіял Трофі".

Посвідку признання за найкращі осяги у французькій мові одержала Уляна Кекіш, а Юрій Стецко одержав нагороду губернатора. Наступні випускники одержали теж посвідки признання за визначні осяги в науці: Уляна Кекіш, Юрій Стецко, Іван Качор, Таня Оберишин, Анна Ґбур, Галя Островська, Ірена Бортник і Рената Яцинич.

Гімназисти...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

гратулювали за те, що мені вдалося так щасливо вислизнутись з рук св. Петрові-Ключникові!

Та, при цій нагоді, мушу висловити свій тихий жаль на адресу пана управителя Кваса, бо він, ніби навмисне, посадив мене в їдальні зараз коло підручного бару, хоча добре знав, що на горілку, як також на панночок-кельнерок покищо мені дозволено лише здалека подивитись! Але за два тижні гостювання на Союзівці, від цього оглядання заборонених овочів, та викручування голови, раз туди — раз сюди, щось штрикнуло мені в потилиці і так шия розболіла, що відай таки прийдеться перед виїздом до Гантеру — ще раз потрудитись до Ню Йорку, на так званий „чек-ап"...

Ікер

Про українську...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

влаштували „спалення" радянського прапора, робили інші безчинства. Усе це спостерігав я і в Мюнхені. І націоналісти баварського випуску, що живуть на харчах неофашистів і ФРН (Західньої Німеччини), володіли тим же антирадянським почерком, що і їхні канадські побратими. І вони намагалися без будь-якого на те успіху сіяти сум'яття в олімпійській сім'ї. Дивно інше: канадська поліція, яка суворо і ретельно оберігала безпеку олімпійців, майже не реагувала на антиолімпійські збіговиська. Під час розгулу на площі Сан-Леонарда здоровезні поліцейські стояли неподалік, сумирно заклавши руки за спину. Дивно, що й керівники прес-служби не перепиняли спроб бандерівців підкинути журналістам свій лежалий товар, використовуючи бюро інформації та інші відділи прес-центрів...

Повторення Мюнхену

У Монтреалю багатощо повторювало Мюнхен. І тут прес-центром розгулювали зі спеціяльними значками ті, кого й на гарматний постріл не можна було допускати до служб Олімпіяди. І тут до олімпійців з провокаційними запитаннями прилипали примари. Тільки в Мюнхені це були Бобини та Менчукови, а в Монтреалі до Юрія Сєдих, нашого могутнього „молотобійця" причепився гостроносий тип... — це був один бандерівський синок: „сам" пан Андрій (Бандера).

— „А чому ви з Росії на нашу Україну переїхали? Що, своя батьківщина набридла? Чемпіон спершу ніяк не міг осягнути цього запитання й просто здивувався: — А в нас скрізь — Батьківщина. І Україна для мене — як Росія... Не розумію, що вам потрібно.

— А нічого, нічого, — Бандера-молодший знову позирнув навкруги, уздрів, як кільце наших журналістів (читай КҐБ-ів) змикається навколо Сєдих і пірнув за спину „охоронців". Тільки потім Юрію сказали, з ким він розмовляв.

Щождо отруювачів етеру з радіо-станції ЦРУ (тут йдеться про Сі-Ай-Ей), які не києм, то палицею проникали і в Монтреалі на олімпійські арени, пообіцяв ши МОК-у, що не займатимуться „ніякою політичною діяльністю", одна з найбільших у Канаді газет „Ля Прес" писала: „Напередодні відкриття ігор було домовлено, що всі передачі РСЕ (Радіо Вільна Европа) і РС (Радіо „Свобода") прислуховуватимуться, щоб вилучити коментарі політичного змісту. Насправді ж нічого в цьому напрямі не зроблено. Юристконсульт президента КОЖО Жан Луаззель заявив, що „така цензура не потрібна зовсім".

А далі газета наводить висловлювання одного з шефів групи кореспондентів РС і РСЕ Томаса Бодина. Він заявив, що „СССР домагається створення преценденсу в передбаченні Ігор-80". За словами Бодина, „мета РС полягає в тому, щоб поставляти народам Східньої Европи незалежну від їхніх урядів інформацію..."

„Томас Бобин — це був той самий найлютіший націоналіст Бобин, що перейшов уже на офіційну службу босів ЦРУ на радіостанцію у Мюнхені, а в Монтреалі виконував завдання і американських хазяїв, і шефів з СКВУ, що було загалом одне і теж, бо, як відомо, покидьки, карні й військові злочинці з українського націоналістичного війська давно перейшли на харчі ЦРУ... Діяльність оунівців відома. Ось декотрі стислі характеристики. Ярослав Стецько з'явився в перші дні війни у Львові разом з батальйоном „Нахтіґаль", виступив потім з так званим „історичним документом від 30 червня 1941 року", наскрізь просякнутий отрутою буржуазно-націоналістичної ідеології.. В останні роки був одним із сотворителів так званого „Антибольшевицького Блоку" став лідером найправішого, угрупування буржуазних націоналістів, що діє на кошти ЦРУ. В 50-60 роках він, звичайно, тримався в тіні, але перед Олімпіядою-72 не витримав, дозволив собі знятися в центрі серед керівництва СКВУ... О. Коваль — один з бандерівців, котрий „спеціялізується" в обробленні молоді, займається „вихованням" майбутніх провокаторів, шпигунів, сам займається провокаційною діяльністю, брав участь в різних бандерівських „акціях" проти радянських юнаків і дівчат, що виїздили в складах різних делегацій за кордон".

Постійний обман

Для українських читачів в поневоленій Україні було дуже цікаво довідатися офіційною дорогою про боротьбу вільних українців на усіх континентах світу із совєтськими окупантами, які постійно обманюють вільні народи з метою їх поневолити. Подані факти активности Українського Олімпійського Руху, СКВУ, чільних українських діячів і головно молоді, дадуть більше сили і охоти українським патріотам в Україні продовжувати боротьбу з московським наїзником та його вислужниками.

Може і не бажаючи цього, Близнюк помістивши свій репортаж у офіційному журналі, що не є призначений для закордонних читачів, зробив для загальної української справи — корисне діло.

Загадкові...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

називав це „великою слов'янською мрією про припинення історії".

Між іншим, сто років тому інший російський письменник граф Алєксєй Константіновіч Толстой, прямуючи тим же шляхом, але не задовольняючись ідеалізованим Солженіцином часом, відносив гріхопадіння Росії до вже зовсім легендарних часів: „Коли я згадую красу нашої історії до проклятих монголів, мені хочеться кинутися на землю і качатися у відчаї".

Сприймання росіянами так званого 300-річного татаромонгольського ярма є зразковим моделем відділення від себе зла і його етнічної персоніфікації в чужинцях. Однак, ці три сторіччя — XIII, XIУ, XУ — були не тільки окупацією і гнобленням, але й взаємодією (торговельною, бюрократичною, побутовою, матримоніяльною, лінгвістичною) між слов'янськими і тюркськими племенами, і збагатили обидві сторони. Докладно про це відважився написати казах Олжас Сулейменов у книжці „Аз і Я", що появилася в 1976 році в Алма-Аті і була негайно заборонена владою. Щоближче до тих далеких часів, то більше правдоподібности зустріти об'єктивне відношення до цього тільки почасти насильного союзу і серед росіян. Сучасник Івана Грозного письменник XУI сторіччя Іван Пєрєсвєтов писав, що, якби до християнської віри Росії могло приєднатися татарське правосуддя, „янголи могли б жити у цій країні".

Тут вступає у свої права давня російська традиція — шукати зло на боці: змови, революція, чужинецькі напади, інфільтрація чужинців. Це — своєрідна форма відчуження зла, звільнення від нього через підставну особу, якій приписуєш свої від'ємні риси. Джерело цієї інтерпретації можливо ще євангельська віра у чортів. Пошуки не всередині, а ззовні, — не провини, а винуватця. Традиційне російське питання: хто винний?

Солженіцин йде далі від інших в детективному розумінні російської історії і порівнює прихід до влади большевиків з окупацією країни чужоземцями, коли росіяни опинились у положенні геноциду.

Солженіцина не бентежить дивовижність подібних тверджень на тлі реальної окупації Афганістану, Чехо-Словаччини, Мадярщини, Естонії тощо — росіянами. Хто ж ці загадкові окупанти російської землі? Припустити, що росіяни окупували росіян, — було б безглуздям; обмежитися покликуванням на містичну ідеологію — це означало б — зупинитися на півдорозі. „Всі перші роки революції хіба ж не було ознак ніби чужинецької навали? Коли в продовольчому або каральному відділі, що приходив знищувати волость, траплялось, що майже не розмовляв по-російському, натомість бували в них і фіни і австрійці? Коли апарат ЦК ряснів лотишами, поляками, жидами, мадярами, китайцями?.. Не мали росіяни захисного захисного щеплення — — так; розгубились — так; піддалися — так; потім і віддалися — так! Але — не винайшли перші і єдині, ще з XУ сторіччя!" Так пошук винуватця із історичного ряду зісковзується спершу в ідеологічний, а потім, і неминуче — в етнічний. Тому що зло, позначене етнічно, легко розпізнається. Виявляється, росіяни тут ні при чому, викривлення російської історії — „смертельний перелом хребта" — відбулося проти їх бажання. Бо були ті, хто звів їх із правильного шляху. Жидам, очевидно, на цій ксенофобній скалі належить почесне місце...

(Переклала з російської мови Т. Кардашинець)

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІД ДНЯ СМЕРТИ

бл. п.

ДАРІЇ САВКА

буде відслужена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ
з ПАНАХИДОЮ

в п'ятницю, 4-го липня 1980 р., о год. 8-ій рано
в церкві Царя Христа на Найставні,
Філядельфія, Па.

РОДИНА

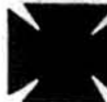
У глибокому смутку ділимося
з Ріднею, Приятелями і Знайомими,
що 25-го червня 1980 р., в полудневих годинах,
в лікарні Форда, Детройт, Міш., відійшов від нас у Вічність,
після тяжкої недуги,
наш Найдорожчий
ЧОЛОВІК, БАТЬКО, БРАТ, ЗЯТЬ І ШВАҐЕР

сл. п.

ТЕОДОЗІЙ ГУНДИЧ

ур. 29 грудня 1917 р. в Мозолівці, пов. Підгайці, Україна, на 63-му р. свого трудолюбивого життя, довголітній член ОУН, член Просвіти, учасник боротьби Українського Підпілля, воїн Української Дивізії Галичина, невтомний працівник Батьківського Комітету при Осередку СУМ-А, член Управи Батьківського Комітету, Управи СУМ-А, член Визвольного Фронту, співосновник і жертводавець Дому Українського Культурного Центру, добрий і зразковий українець.

Важким горем прибиті:
дружина — АННА,
дочка — ЛЕСЯ з чоловіком КАРЛОМ
сини — ТЕОДОЗІЙ І СТЕПАН
брат — ВОЛОДИМИР з дружиною і дітьми в Україні
теща — ЕЛІЗАВЕТА
шваґрова — РОЗАЛІЯ з чоловіком і дітьми
та ближча і дальша Родина в Україні, Австрії й Америці

З волі Всевишнього, після довгої і тяжкої недуги,
24-го червня 1980 року, відійшов від нас у Вічність,

бл. п. **ОСИП ҐАВАНСЬКИЙ**

старшина УГА і кооператор, нар. 27-го червня 1901 року, в с. Лука, пов. Городенка, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулись в п'ятницю, 27-го червня 1980 р., о год. 9-ій ранку з похоронного заведення Музика і Син до собору св. Володимира й Ольги, а опісля на цвинтар св. Миколая.

В глибокому смутку:
сестра — НІНА в Україні
І ПРИЯТЕЛІ

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими,
що у вівторок, 3-го червня 1980 р., у Монтреалі, Канада,
упокоївся в Бозі, на 80-му році життя,
наш Найдорожчий, Незабутній
ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДІДО, БРАТ І СТРИЙКО

св. п.

ІВАН ОМЕЛЯН КОРОЛЬ

Український Січовий Стрілець, учасник Визвольних Змагань, управитель народних шкіл, кооператор і просвітянський організатор на рідних землях.

ПОХОРОН відбувся дня 6-го червня 1980 р. при численній участі Друзів, Побратимів по Зброї і широкої Монтреальської Громади, що тепло відпровадила Покійного на Вічний Спочинок.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Горем прибиті:
дружина — СТЕФАНІЯ
дочка — ОРИСЯ
син — РОМАН з родиною
шваґрова — ХРИСТИНА КОРОЛЬ
брат — МИКОЛА в Польщі з родиною
братанниці — ОЛЯ, ІРКА І МАРІЯ з родинами
братаничі — ОМЕЛЯН І ЮРІЙ з родинами
і Кузини

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Марта Косович — молода лікарка зі Сан Франсіско

Родина Романа і Віри Косовичів, чільних громадян у Сан Франсіско, пережила в дні 31-го травня хвилюючу подію, коли їх єдина дочка Марта Стефанія закінчила медичну школу Тексаського університету дипломом доктора медицини загальних наук. Ця вістка стала заразом і громадською подією, бо місцевий парох о. шамбелян А. Микита повідомив про це своїх парохіян в часі Служби Божої, заохочуючи молодь до вищих студій, беручи за приклад д-р Марту Стефанію.

Д-р мед. Марта Стефанія С. Косович

Марта народилася 14-го березня 1955 року в Сан Франсіско, закінчила католицьку сердню школу з відзначенням, а Сан Франсіско університет — маґна кум лявде. Після закінчення університету Марту прийнято до медичної школи Університету в Сан Антоніо, Тексас.

Відомо, що медичні школи приймають лише обмежене число студентів, яке реґульоване Американським Медичним Товариством (АМА), і ті щасливці завдячують своє прийняття або високим академічним оцінкам, або впливові родини, або рідко коли — сліпому щастю. Для Марти вирішальним моментом були виключно високі академічні осяги, бо її батьки — це еміґранти по Другій світовій війні, і вони не мали тісних стосунків з впливовими американськими особистостями.

Батьки Марти дбали теж і про її національне виховання. Від дитинства Марта навчалась у Рідній школі, була членом танцювальної групи, виступала на мистецьких громадських імпрезах, акомпаньювала на фортепіяні, бо вивчала гру від дитячих літ. Марта — член УНСоюзу.

Д-р Марта Косович по одержанні диплому почала працювати в медичному коледжі Бейлор в Гюстоні, Тексас, і в майбутньому поза своєю професійною працею продовжуватиме напевно активно працювати для української громади і популяризації політичних змагань нашої батьківщини.

Академічні осяги Марти — це не тільки гордість панства Косовичів, але і всієї української громади в Сан Франсіско.

Н. Н.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

М. Сорока знову очолює Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Чікаґо

Чікаґо, Ілл. (ЛуК-а). — У п'ятницю, 28-го березня, в домі Відділів Українського Народного Союзу відбулися річні загальні збори Окружного комітету Відділів УНСоюзу чікаґської Округи, на яких присутні одноголосно перевибрали на голову Округи Михайла Сороку, який оце вже втретє очолюватиме одну з найбільших Округ Америки, що об'єднує біля семи тисяч членів. До Управи ввійшли: голова — Михайло Сорока; заступники — Лука Костелина, Петро Семків і Андрій Іванюк; секретар — Степан Горалевський; скарбники — Захар Колодій і Павло Костів; члени — Володимир Нечай, Василь Семків, Володимир Матичак, Едвін Блідий, Іван Стадник, Михайло Карачевський, Іван Семчук, Іван Гавалюх, Іван Сірик і Христина Козій. Контрольна комісія — Юрій Боєчко, Василь Кушнір і Дмитро Костенюк. Товариський суд — Роман Припхан, Василь Гавдьо і Глорія Пашен.

Відкривши збори, Михайло Сорока на самому початку поділився з присутніми сумною вісткою, що того вечора, тільки кілька годин перед тим, упокоївся в Бозі Владика чікаґської епархії Єпископ Ярослав Габро. Однохвилинною мовчанкою присутні вшанували свого Владику, а пізніше під час ділових нарад на пропозицію Михайла Карачевського присутні доручили новообраній управі зложити дар для єпископської канцелярії, як вияв пошани й любови до Владики.

На загальних зборах Михайло Сорока привітав присутніх представників відділових управ, почесних членів Головного Уряду — інж. Степана Куропася й Івана Іванчука та радних: Гелен Олек та інж. Анатолія Дорошенка. Зборами вела вибрана президія, до якої входили Микола Семчишак — голова, й інж. Лев Боднар — секретар.

Про цілість праці Округи звітував від управи її голова Михайло Сорока. Він говорив, що Округа об'єднує 34 Відділи. Праця Округи була різна. Багато уваги присвячувалося організаційним справам. На жаль, багато Відділів не тільки що не анґажувалися до праці Окружного комітету, але не виявляли активної дії в ділянці організування нових членів. Приєднання в 1979 році 197 нових членів було радше осягом тільки кількох активних секретарів. Управа Округи відбувала свої сходини, яких на протязі року було шість. Особливим успіхом і осягом управи Окружного комітету було зорганізування в місяці лютому ц. р. ювілейного бенкету для відзначення 85-річчя існування УНСоюзу. Бенкет відбувся з мистецькою програмою, а слово - промову на бенкеті виголосив головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис.

В своєму звіті Михайло Сорока висунув думку, що при головній управі повинен існувати дослідний відділ, що розробляв би вказівки і методи організування членства й опрацьовував би нові форми забезпечень, якими можна було б зацікавити майбутніх нових членів. На кінець свого звіту Михайло Сорока говорив про важливу справу побудови будинку для емеритів, над якою треба застановитися.

За секретарську ділянку праці звітував секретар Степан Горалевський, а за фінансову — Осип Панчишин, віднотовуючи зріст касового сальдо. За Контрольну комісію звітував Боєчко, стверджуючи, що комісія переглянула діловодство і знайшла його в добраму стані, зокрема фінансове діловодство.

Після звітів відбулась дискусія, в якій брали участь: інж. Степан Куропась, І. Іванчук, Л. Костелина, Р. Припхан, М. Ольшанський, М. Карачевський, Ю. Боєчко, Іванюк, Сірик та Семчишак. Дискусія була жвава, цікава та торкалася багатьох різних справ. Найбільше уваги в дискусії було приділено справі відбутого бенкету з нагоди 85-річчя УНСоюзу. Для декого видавалося, що бенкет повинен був відбутися в якійсь гарній залі, а не в союзовому домі. Інші твердили, що виповнена заля означала успіх і вдоволення. Ще інші висловлювали своє обурення, що деякі союзовці відмовлялися купувати квитки на бенкет. Довша дискусія велася над пропозицією Боєчка, яку підтримав Сірик, що закликала братися до справи побудови будинку для емеритів. Інж. Степан Куропась з'ясував справу побудови пенсіонату на Союзівці, підкреслюючи складність справи, труднощі узгіднення місця й багато різних проблем, які виникають, коли до справи починається підходити серйозно і конкретно.

На зборах відчувалася відсутність представника від екзекутиви. Прогалину частково пробував заповнити інж. А. Дорошенко. Він говорив, що в центрі нашої праці повинна стояти справа приєднування нових членів, а успіхи будемо мати тоді, коли між нами існуватиме співпраця. Думати про майбутнє УНСоюзу — це є основна справа для нас усіх. На жаль, як це він сам заявив, про працю екзекутиви він з присутніми не міг поділитися, бо на це не був приготований і не компетентний. Інж. А. Дорошенко повідомив, що в травні на річних нарадах Головного Уряду УНСоюзу він подасть наші побажання. Побажань було багато і вони були різні. Були побажання до „Свободи", щодо генерала Григоренка та щоб прослідити справу позичок на Дім УНСоюзу, зокрема, як мається справа, коли хтось із членів бажає звороту позички згідно з умовою. Окрузі слід також одержати сталого й активного організатора, який утримував би контакт з секретарями Відділів.

На закінчення Михайло Сорока роздав грамоти і нагороди для тих союзовців, які не відібрали своїх грамот на ювілейному бенкеті. Загальні збори винесли Михайлові Ольшанському признання за його віддану працю в УНСоюзі, зокрема за його працю в ділянці організування членів, та наділили його почесним членством в Окружному комітеті.

Михайло Сорока подякував присутнім за довір'я і в своєму кінцевому слові закликав всіх до активної праці, підкреслюючи, що в цьому році мусимо приділити нашу увагу й енергію на приєднання нових членів для Українського Народного Союзу.

Послаблення інфляції триває

Вашінгтон. — Заповіджений спад інфляційного темпа потверджують ціни на товари щоденного вжитку протягом останніх двох місяців. На початку цього року інфляція була 18,1 відсотка у річному відношенні. В квітні ціни на ці товари піднеслися тільки на 0,9 відсотка і в травні зріст цін утримався на тому самому рівні. Якщо такий зріст був би до кінця року, це дало в інфляцію около 11 відсотків на цей рік.

Головними причинами такого великого зросту цін на початку цього року були ціни на енергетичні засоби, в першу чергу на бензину, які за перший квартал зросли на 64,8 відсотка у річному відношенні. Разом з ними відсоткова стопа від позик і морґеджів скакала майже з дня на день, аж осягнула близько 20 відсотків, після чого в останніх тижнях почався стрімкий спад. Найбільше потішаючими були ціни на харчові продукти, які в березні зросли на 1 відсоток, а в квітні вже тільки на 0,5 відсотка, накінець у травні на 0,3 відсотка.